

Arrest

nr. 160 563 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, wordt aangetroffen op het Belgisch grondgebied en ontvangt een bevel om het grondgebied te verlaten op 18 juni 2014.

Verzoeker en zijn partner, van Nederlandse nationaliteit, wensen in juni 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. De aanvraag van verzoekers partner voor een verblijfskaart van

een burger van de Unie als beschikker van voldoende bestaansmiddelen is op dat ogenblik nog hangende.

Op 29 juli 2014 wordt verzoekers partner in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 9 september 2014 leggen verzoeker en zijn Nederlandse partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Er wordt een onderzoek schijnrelatie opgestart. Op 6 december 2014 wordt verzoeker in dit verband gehoord.

Op 6 januari 2015 meent de procureur des Konings dat er *in casu* sprake is van schijnsamenwoning en geeft een negatief advies.

Op 13 januari 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Retie de beslissing tot weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Dit wordt gemeld aan verzoeker en zijn partner.

Op 29 januari 2015 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in een duurzame relatie. Er wordt hem een bijlage 19ter afgeleverd en er wordt gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 28 april 2015, bijkomende documenten voor te leggen, met name deugdelijke bewijzen van duurzame relatie met de unieburger-referentiepersoon.

Op 9 februari 2015 wordt een verslag opgesteld met betrekking tot het onderzoek van de reële verblijfplaats bedoeld in artikel 7, § 5 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister. Verzoeker wordt aangetroffen en er wordt vastgesteld dat hij effectief woont op het aangeduide adres.

Op 30 april bezorgt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken de documenten die verzoeker heeft voorgelegd.

Op 16 juli 2015 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.01.2015 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornamen: P. L.

Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: D. E. S.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Op 09.09.2014 legden betrokkene en de referentiepersoon een verklaring wettelijke samenwoning af ten opzichte van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Retie. Echter, uit het administratieve dossier blijkt dat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Retie op 13.01.2015 weigerde deze wettelijke samenwoning te registreren, en dit op basis van het advies dd. 06.01.2015 van de Procureur des Konings te Turnhout.

De ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Retie stelt in zijn schrijven dd. 13.01.2015:

“1) op 9.09.2014 hebben jullie, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand der gemeente Retie, een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekend;

2) Jullie werden aangetekend ter kennis gebracht dat wij overeenkomstig artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek de registratie van uw verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen met een termijn van 2 maanden volgend op de ondertekening van die verklaring;

3) op 10.09.2014 hebben wij, overeenkomstig met de omzendbrief van 17.09.2013 betreffende de gegevens- uitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een verklaring van wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal verblijf, advies gevraagd aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

4) Op 7.10.2014 hebben wij advies gevraagd aan het Parket van de Procureur des Konings te Turnhout;

Uit alle vragen tot advies en informatie blijkt dat:

1) De heer M. illegaal in België verblijft. Hij heeft klaarblijkelijk reeds in het verleden tevergeefs geprobeerd een verblijfsstatuut te verkrijgen in Nederland. Door nu in België een wettelijke samenwoning af te sluiten probeert hij overduidelijk alsnog een verblijfsrecht te bekomen in de EU.

2) Er een aantal bijzonderheden en tegenstrijdigheden zijn.

De heer M. weigert mee te delen waar hij sinds 2005 verbleven en gewerkt heeft. Hij vermeldt niets over zijn asielaanvraag in Nederland.

De heer M. zegt dat de moeder van mevrouw M. in Uden woont terwijl dit Volkel is.

De heer M. en mevrouw M. kunnen nauwelijks iets persoonlijks over elkaar of over elkaars verleden vertellen en zeggen ook niet dat ze echt van elkaar houden.

De heer M. is er enorm op gefocust zo snel mogelijk een verblijfsvergunning te verkrijgen.

3) De heer M. niet werkt en dat hij financieel volledig afhankelijk is van mevrouw M., die zelf slechts een beperkt inkomen heeft.

4) Mevrouw M. de familie van de heer M. nog niet ontmoet heeft.

Rekening houdend met het negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings te Turnhout dd. 6.01.2015 en alle door ons verkregen informatie, zoals blijkt uit bovenstaande elementen, zijn wij van mening dat de intentie tot het afsluiten van de verklaring van wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de heer M. Derhalve zien wij ons, bij toepassing van artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek, genoodzaakt de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning te weigeren.”

Een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet heeft, zoals een wettelijke samenwoning, een seksuele finaliteit. Er moet sprake zijn van een "affectieve" relatie. Dat is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben, zoals onder meer door een magistraat na een tegensprekelijk débat werd vastgesteld, niet de intentie om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen, daargelaten het feit of het een voorgenomen of reeds afgesloten huwelijk betreft.

Betrokkenen misbruiken de procédure van feitelijk samenwoning louter om, via een andere weg, een verblijfs- rechtelijke voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit".

Ten overvloede wordt verwezen naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: "De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht".

De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het feitelijk samenwonen de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/7, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker volgende schendingen op:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de artikelen 47/1, 42septies en 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij verwijst in haar motivering naar de letterlijke tekst van de weigeringsbeslissing met betrekking tot de voorgenomen wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner:

"De ambtenaar van de burgerlijke Stand te Retie stelt in zijn schrijven dd. 13.01.2015:

1) Op 9.09.2014 hebben jullie, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand der gemeente Retie, een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekend;

2) Jullie werden aangetekend ter kennis gebracht dat wij overeenkomstig artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek de registratie van uw verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen met een termijn van 2 maanden volgend op de ondertekening van die verklaring;

3) Op 10.09.2014 hebben wij, overeenkomstig met de omzendbrief van 17.09.2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een verklaring van wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal verblijf, advies gevraagd aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

4) Op 7.10.2014 hebben wij advies gevraagd aan het Parket van de Procureur des Konings te Turnhout; Uit alle vragen tot advies en informatie blijkt dat:

1) De heer M. illegaal in België verblijft. Hij heeft klaarblijkelijk reeds in het verleden tevergeefs geprobeerd een verblijfsstatuut te verkrijgen in Nederland. Door nu in België een wettelijke samenwoning af te sluiten probeert hij overduidelijk alsnog een verblijfsrecht te bekomen in de EU.

2) Er een aantal bijzondere tegenstrijdigheden zijn. De heer M. weigert mee te delen waar hij sinds 2005 verbleven en gewerkt heeft. Hij vermeldt niets over zijn asielaanvraag in Nederland. De heer M. zegt dat de moeder van mevrouw M. in Uden woont terwijl dit Volkel is. De heer M. en mevrouw M. kunnen nauwelijks iets persoonlijks over elkaar of over elkaars verleden vertellen en zeggen ook niet echt dat ze van elkaar houden. De heer M. is er enorm op gefocust zo snel mogelijk een verblijfsvergunning te verkrijgen.

3) De heer M. niet werkt en dat hij financieel volledig afhankelijk is van mevrouw M. die zelf slechts een beperkt inkomen heeft.

4) Mevrouw M. de familie van de heer M. nog niet ontmoet heeft. Rekening houdend met het negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings te Turnhout dd. 6.01.2015 en alle door ons verkregen informatie, zoals blijkt uit bovenstaande elementen, zijn wij van mening dat de intentie tot het afsluiten van de verklaring van wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de heer M. Derhalve z'en wij ons, bij toepassing van artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek, genoodzaakt de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning te weigeren". Op basis hiervan stelt verwerende partij met betrekking tot de aanvraag tot gezinshereniging het volgende:

"Een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet heeft, zoals een wettelijke samenwoning, een seksuele finaliteit. Er moet sprake zijn van een 'affectieve relatie'. Dat is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben, zoals onder meer door een magistraat na een tegensprekelijk debat werd vastgesteld, niet de intentie om een duurzame 'affectieve' levensgemeenschap op te bouwen, daargelaten het feit of het een voorgenomen of reeds afgesloten

huwelijk betreft. Betrokkenen misbruiken de procédure van feitelijke samenwoning louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijke voordeel te verkrijgen, als dus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: 'fraus omnia corrumpit'. Ten overvloede wordt verwezen naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: "De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht". De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het feitelijk samenwonen de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/7, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging".

Ten eerste,

De bestreden beslissing baseert zich uitsluitend op de weigering tot wettelijke samenwoning dd. 13.01.2015. Verwerende partij verwijst naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand' die van oordeel is dat de wettelijke samenwoning slechts is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het feit dat verzoeker illegaal op Belgisch grondgebied verblijft, wordt in de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aangehaald als een reden waarom de wettelijke samenwoning wordt geweigerd. Verzoeker zou, na in het verleden tevergeefs geprobeerd te hebben een verblijfsstatuut te verkrijgen, de wettelijke samenwoning gebruiken als een laatste middel om alsnog een verblijfstitel te bemachtigen. Nu stelt men in de bestreden beslissing dat verzoeker door een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen misbruik zou maken van de "procédure van feitelijke samenwoning om, via een andere weg een verblijfsrechtelijke voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in" en dat "de fraude te dezen doorslaggevend is doordat het feitelijk samenwonen de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen". Onderhavige motivering leidt tot een vicieuze cirkel in die zin dat verzoeker eerst werd verweten dat hij illegaal is en dat hem op basis daarvan de wettelijke samenwoning werd geweigerd, om hem vervolgens, als hij poogt een einde te maken aan zijn illegaliteit, te verwijten dat hij heeft gefraudeerd. Met andere woorden, de weigeringsbeslissing en de hier bestreden beslissing verwijzen in hun motivering naar elkaar; de wettelijke samenwoning werd aan verzoeker en zijn partner geweigerd omdat meneer illegaal in België verblijft, en nu wordt de aanvraag tot gezinshereniging - op basis waarvan hij legaal verblijf kan bekomen - afgewezen omdat de wettelijke samenwoning werd geweigerd. In casu is er sprake van een cirkelredenering die geen stand kan houden. Verwerende partij verwijst ten overvloede naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, maar verzuimt om duidelijk het determinerend motief aan te geven op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Bovendien bewijst verzoeker juist door het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging dat de verklaring tot wettelijke samenwoning gestoeld is op de juiste intenties; immers, als de wettelijke samenwoning slechts gericht was op het verkrijgen van een verblijfskaart, had hij beter onmiddellijk een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Een wettelijke samenwoning is daarvoor niet noodzakelijk. De materiële motiveringsplicht is derhalve geschonden.

Ten tweede,

In de bestreden beslissing wordt het feitelijk partnerschap gelijk getrokken met wettelijke samenwoning in die zin dat in beide gevallen sprake moet zijn van een 'affectieve relatie'. Afgezien van het feit dat dit een onjuiste vaststelling is - ook vrienden en broer en zus kunnen wettelijk samenwonend zijn - blijkt uit de weigeringsbeslissing waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, op geen enkele manier dat verzoeker en zijn partner géén seksuele betrekkingen zouden hebben. In de weigeringsbeslissing van 13.01.2015 staat nergens te lezen dat de 'seksuele finaliteit' in twijfel wordt getrokken. Verwerende partij kan derhalve onmogelijk verwijzen naar de weigeringsbeslissing om aan te tonen dat er tussen partijen geen affectieve relatie bestaat en dat van feitelijk partnerschap geen sprake kan zijn. Verwerende partij verzuimt verwijzen naar de bewijsstukken die door verzoeker werden voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker en zijn partner een feitelijke relatie hebben. Het is verzoeker derhalve compleet onduidelijk op basis waarvan verwerende partij meent dat er in casu geen sprake is van een feitelijke relatie tussen verzoeker en zijn partner. Verzoeker wijst er ook nog op dat hij in België nog niet eerder een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. De bestreden beslissing schendt zowel de zorgvuldigheidsplicht als de motiveringsplicht en dient te worden vernietigd".

3.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van Art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen; Art. 47/1, 42septies en 62 van de Vreemdelingenwet; De materiële motiveringsplicht; De zorgvuldigheidsplicht. Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr.R.v.St. 1994, z.p.). Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden. De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing zich uitsluitend baseert op de beslissing houdende weigering tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Verzoekende partij beweert dat de motivering van de bestreden beslissing leidt tot een vicieuze cirkel, in de mate dat de bestreden beslissing en de beslissing houdende weigering tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning in hun motivering naar elkaar verwijzen. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 29.01.2015 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van mevr. M, gesteund op art. 47/1, 1° Vreemdelingenwet. Conform art. 47/1 Vreemdelingenwet dient verzoekende partij aan te tonen dat hij een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft met een Unieburger. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris vast dat niet werd aangetoond dat aan deze voorwaarde is voldaan, en dit op grond van volgende motieven: "Een feitelijkpartnerschap in de zin van de vreemdelingenwet heeft, zoals een wettelijke samenwoning, een seksuele finaliteit. Er moet sprake zijn van een "affectieve" relatie. Dat is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben, zoals onder meer door een magistraat na een tegensprekelijk debat werd vastgesteld, niet de intentie om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen, daargelaten het feit of het een voorgenomen of reeds afgesloten huwelijk betreft. Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijke samenwoning louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in." Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat er geen sprake is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie in de zin van art. 47/1, 1° Vreemdelingenwet, wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris vaststelt op basis van de stukken van het administratief dossier, waaronder een advies van de Procureur des Konings en een weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand (waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris de motieven tot de zijne maakt), dat de relatie geveinsd wordt in de hoop een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan verzoekende partij. Dit te meer nu verzoekende partij klaarblijkelijk akkoord gaat met de motieven van de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, nu hij hiertegen geen hoger beroep heeft ingesteld. Verzoekende partij beweert dan wel dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand zich in hoofdzaak zou hebben gesteund op de illegale verblijfsstatus van verzoekende partij, maar die is gesteund op een verkeerde lezing van de beslissing houdende weigering tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Het illegaal verblijf van verzoekende partij is geenszins het hoofdmotief van deze beslissing, maar wel de vaststelling dat de intentie tot het aangaan van een feitelijke samenwoning enkel gericht is op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand motiveerde ter zake (en die motieven werden hernomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris die ze tot de zijne maakte in de bestreden beslissing): "De heer M. illegaal in België verblijft. Hij heeft klaarblijkelijk reeds in het verleden tevergeefs geprobeerd een verblijfsstatuut te verkrijgen in Nederland. Door nu in België een wettelijke samenwoning af te sluiten probeert hij overduidelijk alsnog een verblijfsrecht te bekomen in de EU. Er een aantal bijzonderheden en tegenstrijdigheden zijn. De heer M. weigert mee te delen waar hij sinds 2005 verbleven heeft en gewerkt heeft. Hij vermeldt niets over zijn asielaanvraag in Nederland. De heer M. zegt dat de moeder van mevrouw M. in Uden woont terwijl dit in Volkel is. De heer M. en mevrouw M. kunnen nauwelijks iets persoonlijks over elkaar of over elkaars verleden vertellen en zeggen ook niet dat ze echt van elkaar houden. De heer M. is er enorm op gefocust zo snel mogelijk een verblijfsvergunning te verkrijgen. De heer M. niet werkt en dat hij financieel volledig afhankelijk is van mevrouw M., die zelfslechts een beperkt inkomen heeft. Mevrouw M. de familie van de heer M. nog

niet ontmoet heeft. " In het licht van bovenvermelde uiteenzetting kan verzoekende partij onmogelijk beweren dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd heeft louter omwille van het illegaal verblijf van verzoekende partij. Er is derhalve geen sprake van een cirkelredenering, zoals door verzoekende partij wordt beweerd. De kritiek van verzoekende partij mist feitelijke grondslag. Verzoekende partij voert verder aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in zijn bestreden beslissing verzuimt om het determinerend motief aan te geven op basis waarvan deze beslissing werd genomen.

Verweerder laat gelden dat ook dit punt van kritiek van verzoekende partij feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris immers de juridische grondslag van de beslissing aan, meer bepaald "fraus omnia corrumpit" en ten overvloede wordt ook verwezen naar artikel 42 sexties Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt : "De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. " De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft benadrukt dat de gepleegde fraude doorslaggevend is doordat het feitelijk samenwonen de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het Hof van Cassatie erkent het adagium *fraus omnia corrumpit* als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit weer af te nemen, indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015). Een algemeen rechtsbeginsel kan als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde reeds bij herhaling van oordeel dat zo ook een verblijfsvoordeel dat werd verworven op basis van bedrog, op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan worden afgenomen (R.v.V. nr. X van 20 april 2015; R.v.V. nr. X van 31 mei 2012; R.v.V. nr. X dd. 13.05.2013). De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). Aldus moet er bij toepassing van het algemeen rechtsbeginsel voldaan zijn aan twee voorwaarden: enerzijds moet degene tegen wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad (objectief criterium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief criterium) (jaarverslag Hof van Cassatie van België 2011, p. 19; http://iustitie.belgium.be/nl/binaries/cass2011nl_tcm265-210526.pdf). "De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*', gemotiveerd dat het vestigingsrecht van verzoekster wordt ingetrokken omdat zij dit recht verkreeg op basis van een huwelijk met een Belgische man en dit huwelijk, op grond van de vaststelling dat verzoekster niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, werd vernietigd door het bevoegde rechtscollege. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het feit dat de wetgever een artikel 42septies in de Vreemdelingenwet heeft ingevoerd dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat 'dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting; Pari. St. Kamer, 2006- 2007, nr. 2845/001, 76). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te

beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel In de Vreemdelingenwet op te nemen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de Vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. " (R.v.V. nr. X dd. 13.05.2013) "Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de verwijzing naar het adagium "fraus omnia corrumpit" wel afdoende. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude. " (R.v.V. nr. X van 31 mei 2012) Verder laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet ertoe gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom ' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verweerder is er redelijkerwijs niet toe gehouden uiteen te zetten waarom de motieven van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, die door de gemachtigde van de Staatssecretaris expliciet onderschreven worden, aantonen dat er geen sprake is van een affectieve relatie, maar wel van fraude. Dit vloeit evident voort uit de motieven zelf van de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, die door de gemachtigde van de Staatssecretaris worden aangehaald. Verweerder laat gelden dat de motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris, die stelt dat uit het onderzoek gevoerd door de Procureur des Konings en de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Retie blijkt dat er geen sprake is van een affectieve relatie, volstaan als determinerend motief voor het nemen van de bestreden beslissing. Het eerste onderdeel kan bijgevolg niet worden aangenomen. In een tweede onderdeel acht verzoekende partij de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht geschonden, doordat verwerende partij het feitelijk partnerschap heeft gelijkgesteld met de wettelijke samenwoning. Verder stelt verzoekende partij dat niet is aangetoond dat er geen seksuele betrekkingen plaatsvinden, waardoor het affectieve karakter van de relatie niet in vraag kan worden gesteld. Verweerder wijst er echter op dat verzoekende partij redelijkerwijs niet kan betwisten dat er geen affectieve relatie is tussen verzoekende partij en zijn 'partner'. Verzoekende partij en zijn partner verklaarden ten aanzien van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand en het Procureur des Konings eerder dat zij een affectieve (seksuele) relatie onderhielden, die zij wensten geregistreerd te zien op de daartoe bij wet voorziene wijze. Door de Procureur des Konings en de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand werd vervolgens vastgesteld dat het werkelijke doel van de relatie echter niet het uitbouwen van een levensgemeenschap is, maar wel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. In die zin heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht verwezen naar de inhoud van de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand. De afwezigheid van de intentie om een duurzame affectieve levensgemeenschap op te bouwen blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, uit de hierboven opgesomde motieven opgesteld door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand en overgenomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris. Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat het ontbreken van een (seksuele) affectieve relatie niet is aangetoond, wanneer is vastgesteld dat verzoekende partij en zijn 'partner' een schijnrelatie onderhouden.

Deze motieven volstaan om de bestreden beslissing te motiveren, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris daarnaast niet gehouden was om te motiveren over de stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd, die kaderen in de door verzoekende partij aangehouden schijnrelatie. Verzoekende partij licht ook niet toe in welke zin deze stukken een ander licht zouden kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Aangaande de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de aanhaling van de motieven van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand in de bestreden beslissing, verwijst verweerder naar hetgeen hierboven gesteld werd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht kan om die reden niet worden aangenomen. Ook dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen".

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/7, 1° en 42septies van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om een verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging omdat er geen sprake is van een duurzame affectieve relatie en dat er fraude is gepleegd die van doorslaggevend belang was. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde zich uitsluitend baseert op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 13 januari 2015. Deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is volgens verzoeker gesteund op het motief dat verzoeker illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft. De huidige bestreden beslissing houdt volgens verzoeker in dat hem aangewezen wordt dat hij de procedure van feitelijke samenwoning misbruikt en aldus doorslaggevende fraude pleegt omdat en terwijl hij poogt een einde te maken aan zijn illegaliteit. Verzoeker meent dat dit een cirkelredenering is: de wettelijke samenwoning werd aan verzoeker geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand omdat verzoeker illegaal was, de poging van verzoeker om legaal op het grondgebied te verblijven middels een aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd omdat de wettelijke samenwoning werd geweigerd. Tevens meent verzoeker dat verzuimd wordt om het determinerend motief van de bestreden beslissing weer te geven, ondanks de verwijzing naar artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat het feit dat hij illegaal op het grondgebied verblijft, in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand de voornaamste reden zou zijn waarom de wettelijke samenwoning wordt geweigerd. Verzoeker vermeldt weliswaar dat dit “een” reden is, maar over de andere redenen zwijgt hij, zodat dit alleszins de enige reden is waarop hij kritiek uit. Uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 13 januari 2015, zoals die zich in het administratief dossier bevindt en zoals deze geciteerd wordt in huidige bestreden beslissing, blijkt dat de wettelijke samenwoning wordt geweigerd omdat het over een schijnsamenwoning gaat: de wettelijke samenwoning is enkel gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij meent dat er sprake is van een cirkelredenering, hij gaat immers voorbij aan de basisvaststelling dat er sprake is van schijnsamenwoning. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand omwille van het feit dat de beoogde wettelijke samenwoning een schijnsamenwoning betrof. Hieraan voegt de gemachtigde toe dat ook de louter feitelijke samenwoning evenmin plaatsvindt in het kader van een affectieve relatie.

Waar verzoeker meent dat verzuimd wordt om het determinerend motief van de bestreden beslissing weer te geven, ondanks de verwijzing naar artikel 42septies van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing als determinerend motief artikel 47/7, 1° van de vreemdelingenwet vermeldt (bedoeld wordt: artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet), samen met artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Verzoeker is geen partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, hij heeft niet de intentie om een duurzame affectieve

levensgemeenschap op te bouwen, hij heeft fraude gepleegd die doorslaggevend is doordat het feitelijk samenwonen de enige overblijvende weg was om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij meent dat het determinerend motief van de bestreden beslissing niet wordt vermeld.

3.1.3.3. Vervolgens voert verzoeker in een tweede onderdeel van het eerste middel aan dat het feitelijk partnerschap ten onrechte gelijkgesteld wordt met wettelijke samenwoning, en dat uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waarnaar wordt verwezen in huidige bestreden beslissing, op geen enkele manier blijkt dat verzoeker en zijn partner geen seksuele betrekkingen zouden hebben of dat dit in twijfel wordt getrokken. Zodoende kan volgens verzoeker in huidige bestreden beslissing niet worden verwezen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om aan te tonen dat er *in casu* geen sprake zou zijn van een affectieve relatie en dat van feitelijk partnerschap geen sprake kan zijn. Verzoeker meent tevens dat de verwerende partij verzuimt te verwijzen naar de bewijsstukken die werden voorgelegd en die wijzen op een feitelijke relatie.

Er dient vooreerst te worden verduidelijkt dat de bestreden beslissing steunt op artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; (...).”

Artikel 40bis, § 2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;]

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

(...).”

Uit deze bepalingen blijkt dat, als het familielid van een burger van de Unie geen partner is in een wettelijk geregistreerd partnerschap maar een partner in een deugdelijk bewezen duurzame relatie, dit familielid zich kan beroepen op artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet. *In casu* wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoeker zich niet op artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet kan beroepen.

Vervolgens wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing tevens steunt op artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In casu wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoeker gebruik gemaakt heeft van fraude die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van een verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie.

Waar verzoeker vooreerst stelt dat het feitelijk partnerschap ten onrechte wordt gelijkgesteld met de wettelijke samenwoning in die zin dat van verzoeker vereist wordt dat er sprake moet zijn van een affectieve relatie, dient te worden vastgesteld dat *in casu* rekening dient te worden gehouden met de situatie zoals die zich voordoet, en dat is dat verzoeker in aanmerking wenst te komen voor gezinshereniging als familielid van een burger van de Unie, die niet wettelijk samenwoont met zijn partner maar wel een deugdelijk bewezen duurzame relatie met deze partner zou hebben. Nu verzoeker zich wenst te beroepen op de bepaling van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, mag de verwerende partij nagaan of hij wel aan deze voorwaarden voldoet, te weten of hij effectief een deugdelijk bewezen duurzame relatie met deze partner heeft.

In de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 13 januari 2015 met betrekking tot de wettelijke samenwoning wordt duidelijk gesteld dat de intentie tot het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning "*enkel gericht is op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel*" zodat overeenkomstig artikel 1476*quater* van het Burgerlijk Wetboek, de registratie van de wettelijke samenwoning wordt geweigerd. In deze beslissing van 13 januari 2015 wordt inderdaad niet letterlijk vermeld dat de seksuele finaliteit in twijfel wordt getrokken, maar wordt wel vermeld dat de wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel en bijgevolg geweigerd wordt als schijnsamenwoning (artikelen 1476*bis* en volgende van het Burgerlijk Wetboek). Het steunt bijgevolg niet op een foutieve feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om zich onder meer op deze beslissing te steunen om te concluderen dat er geen sprake is van een relatie in de zin van artikel 47/1,1° van de vreemdelingenwet, met name een deugdelijk bewezen duurzame relatie met een burger van de Unie.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bewijsstukken die verzoeker heeft voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat deze stukken de volgende zijn: een huurovereenkomst met als huurders verzoeker en zijn partner, een Tanzaniaans document dat er geen huwelijksbeletselen bekend zijn voor verzoeker, blanco Tanzaniaanse documenten in verband met een huwelijk in het buitenland afgesloten, lidmaatschap van een mutualiteit, een inburgeringscontract, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse lessen, loonfiches van verzoeker en van zijn partner, een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur van zijn partner. Deze stukken worden inderdaad niet vermeld in de bestreden beslissing, maar uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van oordeel is dat er *in casu* geen sprake is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie en dat er sprake is van fraude die doorslaggevend is om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Aldus kan aangenomen worden dat de stukken die verzoeker heeft voorgelegd (als deze al betrekking zouden hebben op de duurzame relatie) voor de verwerende partij onderdeel zijn van deze fraude en doet de omstandigheid dat deze stukken niet afzonderlijk vermeld worden in de bestreden beslissing hieraan geen afbreuk.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van zijn aanvraag heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Verzoeker betwist niet met goed gevolg dat hij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden en verzoeker betwist evenmin met goed gevolg de vaststellingen die gedaan werden in de

beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 13 januari 2015, die deel uitmaakt van de bestreden beslissing en er ook in weergegeven wordt. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. De bestreden beslissing houdt een beslissing tot verwijdering in, gelet op het artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is richtlijn 2008/115/EG van toepassing, conform de artikelen 2 en 3 ervan. Zodra een Europese richtlijn van toepassing is moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht. Het artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen töt het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Het hoorrecht werd aldus geïncorporeerd in het Handvest. Dit hoorrecht is - in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht - van zeer algemene aard, en houdt de facto in dat de bestuurde steeds gehoord moet worden wanneer een bestuur hiertoe verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen te zijnen nadele, bijvoorbeeld bij het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het niet-honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker ging er te goeder trouw van uit dat de door hem bijgebrachte stukken voldoende zouden zijn om feitelijk partnerschap aan te nemen. Als het hoorrecht op een correcte manier zou zijn toegepast had hij de voorgelegde stukken nader kunnen uitleggen, eventueel kunnen aanvullen en kunnen antwoorden op vragen omtrent de aard van de relatie met mevrouw M. Op die manier had verwerende partij een correct beeld gehad van de relatie van verzoeker en had de bestreden beslissing wellicht anders geluid. Het hoorrecht is dan ook geschonden”.

3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende het tweede middel. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: Art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; Het hoorrecht. Verzoekende partij acht bovenvermelde bepalingen geschonden doordat het bestuur verplicht zou zijn om verzoekende partij te horen, wanneer men van plan is een beslissing te nemen. De verzoekende partij meent dat zij de voorgelegde stukken nader had kunnen uitleggen en eventueel had kunnen aanvullen, indien het hoorrecht gerespecteerd zou zijn. Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, wijst verweerder erop dat deze beginselen niet onverkort gelden, Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.Y. nr. X d.d. 09.07.2014). Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procédure genomen besluit, wanneer deze procédure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU,

M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 1 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de Staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Verweerder merkt overigens op dat verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken en te verduidelijken aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, nu zij middels de bijlage 19ter uitdrukkelijk werd uitgenodigd om "deugdelijke bewijzen van de duurzame relatie met de unieburger" voor te leggen. De hoorplicht kan niet worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat de verzoekende partij de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen - quod in casu. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen".

3.2.3.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker gezinshereniging met een burger van de Unie geweigerd en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissingen steunen op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het

lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden beslissing als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld. Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de weigeringsbeslissing of het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker werd gehoord in het kader van het onderzoek naar de schijnsamenwoning.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 van het Handvest en dat hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De omstandigheid dat hij stelt dat hij de reeds neergelegde stukken

had kunnen uitleggen en aanvullen en had kunnen antwoorden op vragen omtrent de aard van zijn relatie met zijn partner, doet hieraan geen afbreuk omdat hij precies over de aard van de relatie wel reeds gehoord werd. De verwerende partij merkt overigens terecht op dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van zijn situatie kenbaar te maken en te verduidelijken aan de gemachtigde, nu hij middels de bijlage 19ter uitdrukkelijk werd uitgenodigd om "*deugdelijke bewijzen van de duurzame relatie met de unieburger*" voor te leggen. De hoorplicht kan niet worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat verzoeker partij de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, zoals wel degelijk het geval was.

Verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET